

תפילה למשה

יוצא לאור על ידי בית הכנסת "תפילה למשה", שכונת נאות יצחק, לוד

בראי הפרשה / מאת הרב משה יוחאי רז שליט"א, רב בית הכנסת

קדושת בית הכנסת

בפרשתנו נאמר: וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְּן שְׁמוֹ שָׁם (דברים כו, ב). ואמרו במדרש שאחת המטרות שלשמום נצטוו ישראל לעלות לבית המקדש היא "לְמַעַן תִּלְמַד לְיִרְאַה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ כָּל הַיָּמִים", שהרי עם ישראל היו פזורים במקומות מושבותיהם, והיו עסוקים איש איש במלאכתו אשר המה עושים, ובכדי שלא תתקרר היראת שמים שלהם ציוה הקב"ה שמידי פעם יבואו לבית המקדש ויראו כהנים בעבודתם, וכולם עוסקים במלאכת שמים בקדושה, ועל ידי כך היה גם האדם המבקר בבית המקדש זוכה ליראת שמים והיה עוסק בתורה. וכמו שכתבו התוספות (מסכת בבא בתרא דף כא עמוד א): פִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה - לפי שהיה רואה קדושה גדולה וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה.

והנה בעונותינו הרבים חרב בית המקדש ובוטל התמיד ואין לנו כהנים בעבודתם, אבל זאת נחמתנו בגלותנו, שיש לנו בתי כנסיות, וכמו שאמרו רבותינו (מסכת מגילה דף כט עמוד א) על הפסוק (יחזקאל יא, טז) וְנָאֲהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעֻט בְּאַרְצוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם, אמר רבי יצחק: אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל.

וראים מדברי הגמרא כי בתי הכנסת נחשבים כמו בית המקדש, ונקראים "מקדש מעט". ואם כן חובה גמורה מוטלת עלינו להזהר בכבוד בתי כנסיות ובתי מדרשות כעין הזהירות שהיתה בקדושת בית המקדש, ולכן אמרו רבותינו (מגילה דף כח עמוד א) כמה זהירות בקדושת בית הכנסת ונפסקו להלכה בשלחן ערוך (סימן קנא): בתי כנסיות ובתי מדרשות, אין נוהגין בהם קלות ראש, כגון שחוק והיתול ושיחה בטילה, ואין אוכלים ושותים בהם ולא מתקשטין בהם ולא מטיילין בהם ולא נכנסים בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, ותלמידי חכמים מותרים לאכול ולשתות בהם מדוחק, ואין מחשבים בהם חשבונות, אא"כ הם של מצוות וכו'.

כמה חובה מוטלת עלינו להזהר בכבוד בתי כנסיות, ובפרט זהירות מדיבור בשעת התפילה אשר הזוהר הקדוש (תרומה דף קלא עמוד ב) החמיר בזה מאד, וכתב: וּמִי שֶׁמְדַבֵּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּדַבְרֵי חַל - אוי לו! שְׁמֵרָאָה פְּרוּד. אוי לו! שְׁגוּרָע אֶת הָאֲמוּנָה. אוי לו! שְׁאִין חֶלֶק בְּאַלְהֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁמֵרָאָה שְׁהָרִי אֵין אֱלוֹהַּ וְאֵינוֹ נִמְצָא שָׁם וְלֹא פוֹחַד מִמֶּנּוּ, וּמְנַהֵיג קִלּוֹן בְּתַקוּן הָעֲלִיוֹן שְׁלִמְעָלָה. ה' יצילנו. יהי רצון שבזכות שנוהר בכבוד בתי מקדש מעט שיש לנו נזכה לגאולה השלימה ויבנה בית המקדש הגדול. ובקרוב ממש יתקע השי"ת בשופר גדול לחרותינו, ונזכה כולנו לשנה טובה ומבורכת אמן.

בפתח הגליון

וְשִׂמְחַתְּ בְּכָל הַטוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ (דברים כו, יא)

רבנו חיים בן עטר זיע"א, בספר אור החיים הקדוש כתב לבאר פסוק זה על התורה הקדושה, ואלו דבריו: גם ירמוז במאמר "בכל הטוב" אל התורה כאומרם (ברכות דף ה עמוד א) ואין 'טוב' אלא תורה, שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. עד כאן לשונו.

וכיצד יכול האדם לזכות להרגיש מתיקות טוב התורה? דבר זה לימדנו דוד המלך בתהלים (לד, ט) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי טוֹב ה'. כי אם האדם לא ינסה לטעום, היאך יזכה ליהנות מהטעם הטוב.

משל לאדם שנתנו לו איזה מאכל ואמרו לו שזה מעדן מתוק וטעים עד למאד. אך הוא אמר שזה מר כלענה. שאלו אותו, האם טעמת? אמר להם, לא! אמרו לו, כשתטעם תראה שהוא מתוק מדבש.

וכך הוא בלימוד התורה, כאשר האדם זוכה לטעום מן התורה, נכנס בו הטעם עד שזוכה לאהבת תורה.

זכינו ובבית הכנסת שלנו מתקיימים שיעורי תורה תמידים כסדרם מידי יום ביומו, בחול ובשבת, כעת זה הזמן להצטרף ללגיטנו של מלך, לקבוע עיתים לתורה, לטעום, ולזכות לאורה של תורה.

שבת שלום ומבורך!

פרשת כי תבוא

הפטרה: 'קומי אורי'

גליון מספר 3

זמני השבת (לפי אופק לוד):

הדלקת נרות: 6.42

צאת שבת: 7.37

רבנו תם: 8.14

דבר תורה לשלחן השבת

סעודה ראשונה

וַיֵּרְאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וַיֵּרְאוּ מִמֶּךָ: (דברים כח, ו)

חבורת שודדים התפרצה אל ביתו של הגאון רבי אליהו מווילנא. שמעו השודדים כי בבית זה מתגורר הרב הגדול של היהודים, ובטוחים היו שמצויים במעונו אוצרות של כסף וזהב ואבנים טובות. בתחילה נכנסו לפרוודור הבית, שם ישבו תלמידי הגאון ולמדו תורה. פתאום התנפלו עליהם השודדים, הפליאו בהם מכותיהם ודרשו את הכסף והזהב שבבית.

בחדרו הפנימי ישב הגאון רבי אליהו עטוף בטלית ועטור בתפילין והתבודד בלימוד התורה. לשמע הרעש והמהומה קם ממקומו ויצא אל חדר המבוא. והנה, ברגע בו ראו השודדים את דמותו של רבי אליהו הרימו רגליהם ונמלטו מהבית כל עוד נפשם בם.

התפלאו התלמידים ושאלו את רבם: "מדוע נמלטו השודדים כשנכנס רבינו לחדר?" הצביע הגאון על התפילין שעל ראשו ואמר: "על הפסוק בפרשת כי תבוא: 'וַיֵּרְאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וַיֵּרְאוּ מִמֶּךָ' דרשו רבותינו (מסכת ברכות דף ו עמוד א): אלו תפילין שבראש".

התפלאו התלמידים עוד יותר: "הן גם אנחנו עטורים בתפילין, מדוע לא פחדו השודדים מאיתנו?" הסביר הגאון מווילנא: "לא נאמר 'אלו תפילין שעל הראש' אלא 'אלו תפילין שבראש'! לא די בכך שאדם נושא את התפילין על ראשו, עליו גם לחוש את משמעותם ותכנם בתוך ראשו. אז, ורק אז, נקרא עליו שם ה'!"

על פי האמור ביאר בספר באר מים חיים (פרשת חצוה) את מה שאמרו בגמרא (מנחות דף מג עמוד ב) כל מי שיש לו תפילין בראשו מובטח לו שלא יחטא. ולכאורה אנו רואים בני אדם שמניחים תפילין ואינם בטוחים מן החטא. אלא שמירה זו היא למי שהתפילין בראשו ממש, שמחשבתו קשורה וצמודה במה שכתוב בתפילין, זה הוא אשר מובטח שלא יחטא כי מורא ופחד ואימת ה' אלקיו עליו ואהבתו קשורה עמו וצמודה.

סעודה שנייה

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֵינֵי (דברים כח, א)

אמרו במדרש: 'בעיר' - בשכר המצוות שאתה עושה בעיר. וביאר בספר שערי חיים שכוונת המדרש 'מצוות שאתה עושה בעיר', פירושו שיש בני אדם שבביתם פנימה הרי הם מקיימים תורה ומצוות, אולם בבואם בין הבריות מתביישים הם ביהדותם לבל ייאמר עליהם חלילה כי חשוכים הם, נחשלים הם וכדומה.

על כן אמר הכתוב, "ברוך אתה בעיר" - כלומר רק אם לא תבוש ותקיים את המצוות גם בעיר לעיני כל הבריות, אזי תהיה ברוך.

וזה מה שאמר התנא (אבות פרק ה) הוי עז כנמר לעשות רצון אביך שבשמים. וכך כתב הרמ"א בהגהות השלחן ערוך: ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת ה'. ואדם שאינו מתבייש במעשיו הטובים, בסופו של דבר גם אלו שהלעיגו לו, ישבחוהו ויהללוהו, כי עינינו הרואות כמה בני אדם שהתחילו לשמור מצוות, כמו שמירת שבת, צניעות, כיסוי ראש וכדומה, בתחילה שכניהם לעגו להם אבל בסופו של דבר התרגלו לזה, ובמקרים רבים גם למדו מהם. וזכות הרבים תלוי בהם.

סעודה שלישית

וְהִפְיָצָה ה' בְּכָל הָעַמִּים מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד קְצֵה הָאָרֶץ וְעַבְדְּךָ שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים. (דברים כח, טד)

הפסוק מדגיש בזה כי רק כאשר עם ישראל יהיו בגלות, אזי הם יעבדו עבודה זרה, אבל לא בהיותם בארץ ישראל.

רבי יעקב קרנץ "המגיד מדובנא" ביאר זאת כדרכו בדרך משל, איש אחד אבדה לו תרנגולת. הלך האיש וסבב בין בתי השכנים אולי ימצא אבדתו. והנה בהגיעו אל בית אחד השכנים ראה את התרנגולת ורגלה קשורה בכרעי המיטה. החזר לי את התרנגולת - אמר האיש - שלי היא!

לא ולא! אמר בעל הבית - שלי היא וקניתי בשוק מאיש פלוני! אתן לך סימן מובהק - אמר בעל האבדה - שחרר את רגלה של התרנגולת ופתח את הדלת ומיד תראה כי היא תמהר לרוץ אל ביתי כי שם הורגלה לחיות כל הימים!

כן הוא גם הנמשל, כאשר בני ישראל בגלות בין העמים, עלולים הם ללמוד ממעשיהם הרעים ולחטוא כמותם, אולם כאשר הקב"ה יגאלנו ויתיר את כבלי מאסרנו ממקומות פזורינו, מיד נרוץ אחריו בששון ושמחת הלב.

ניצוצי תפלה / מתוך הספר 'פתח שערי שמים'

סגולה לזכרון

יש להקפיד על טהרת הידים, וידוע מהחזון איש שזו סגולה גדולה לזכירת הלימוד. ואשרי הזהיר בכך.

שאם יסתם... אי אפשר להתקיים

לשון זה קשה, שהרי האדם סותם את פיו הרבה שעות וחי, וא"כ מהו שאומרים אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת?

ובאמת כי מהר"ם מרוטנבורג (בתשב"ץ קטן סימן רטז) כתב, שאין לומר 'אפילו שעה אחת', כי אפשר להתקיים כן.

והטור שם י"ב, שזה חוזר על שעת יציאת האדם מן העולם, וכמבואר בגמרא נדה (ל:), כל זמן שתינוק במעי אמו טבורו פתוח ופיו סתום, יצא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן אי אפשר לעמוד.

והבית יוסף פקפק בזה, ופירש בענין אחר, "שגבול יש באדם שיכולין נקביו ליסתם ולא ימות, וכיון שעבר אותו הגבול אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת".

ומפליא לעשות'

מפני שהאדם דומה לנוד מלא רוח, ואם יעשה האדם בנוד נקב כחודה של מחט, הרוח יוצא, והאדם מלא נקבים ורוחו משתמרת בתוכו, הרי זה פלא. ועוד יש לפרש, על שם שבורר טוב המאכל ודוחה הפסולת.

שלחן ערוך סימן ו
ועוד יש לפרש שמפליא לעשות במה ששומר רוח האדם בקרבו, וקושר דבר רוחני בדבר גשמי.

הרמ"א שם

ניצור לשונך / מתוך ספר 'החיים'

אופני איסור סיפור לשון הרע

אסור לספר בגנות קרוביו של חבריו אף על פי שוודאי אינו אשם במצבם או בגנותם, הואיל ודרך האדם להתבזות כשמדברים בגנות קרוביו, וזה נקרא גנאי בעלמא.

אסור להזכיר לאדם את מעשיו הראשונים של חוזר בתשובה אפילו אם אינו מתכוון לבזותו וכל שכן אם מתכוון לבזותו.

אסור לספר לשון הרע על חבריו אפילו אם כולל את עצמו בתוך סיפור הגנות.

אסור לספר על חבריו אפילו אם הוא דבר שלא נחשב גנות כל כך מכיוון שהמוני ישראל נכשלים בו לצערנו, כגון שאינו רוצה ללמוד תורה או דבר פלוני שסיפר הוא שקר.

המדור להצלחת אורית בת חנה תחי' לזווג הגון

סיפור לשלחן השבת / סוד התרועה

מתפללי בית הכנסת באחת הערים בטורקיה כבר היו רגילים לתופעה. היא חזרה ונשנתה מדי שנה בראש השנה לפני התקיעות. התוקע בשופר בבית הכנסת היה כבר יהודי זקן. כל השנה היה מסוגר בתוך עצמו, מרבה בתפילה ובאמירת תהילים. רק בראש השנה היה עומד לפני הקהל ומדבר. ממש לפני התקיעות, כשהיה עולה לדוכן והשופר בידו, נהג לספר מעשייה. איש לא הבין למה בחר לו דווקא שעה נשגבה זו כדי לספר את הסיפור.

במדינתנו, טורקיה, חי פעם יהודי, שהיה התוקע בשופר בראש השנה, היה הזקן פותח את סיפורו. מיומן היה במלאכתו, והתפקיד היה שמור לו משנה לשנה. "שנים רבות היה ירא שמים ושומר מצווה קלה כחמורה. אך עם השנים חל בו מיפנה. לא בבת אחת אירע המהפך. התהליך היה איטי והדרגתי. סיבות שונות גרמו לכך, שהיהודי התרחק אט אט מיהדותו, ובמקביל התרחק ממנו גם אחיו היהודים. כשראה שהוא יוצא קירח מכאן ומכאן, גמלה בו החלטה להתאסלם. הלך והמיר את דתו. בא בחברת הגויים ואימץ לו את מנהגיהם ואורחות חייהם. המוסלמים, מצידם, קירבו מאוד את המומר ועודדו אותו. לא בכל יום קם יהודי ומתאסלם. שמו התפרסם, ועד מהרה קיבל המומר משרה בחצר הסולטן. בהיותו בעל חוש מוסיקלי, התקבל כחבר בלהקת הנגנים המלכותית. הוא התחבב על חבריו החדשים, וכדי להדגיש את היותו מוסלמי נאמן, חיפש הזדמנויות ללעוג ליהודים, לדתם ולמנהגיהם.

ערב אחד נערכה בארמון מסיבה מפוארת, ובה השתתפו שרים ונכבדים אחרים. במוחו צץ רעיון: הוא כבר יהפוך את הערב הזה לחוויה בלתי רגילה... הוא מיהר לביתו והחל מפשפש בארונות, עד שהעלה את שללו בידו. הוא אחז בשופר, השופר השמור בביתו מן הימים בהם היה תוקע בראש השנה בבית הכנסת. עתה מיהר עם השופר אל חצר הסולטן. כמה יצחקו האורחים למשמע התקיעות, השברים והתרועות שיוציא מן השופר, כלעג למנהגיהם של היהודים...

התגובות אכן היו נלהבות מאוד. המומר המיומן קירב את פיית השופר לפיו, נשף והקולות בקעו: 'תקיעה', 'שברים'. הוא הוסיף לנשוף כדי להפיק צליל של 'תרועה', אך מן השופר בקעו קולות משונים. המומר ניסה שוב - ללא הועיל. פניו אדמו, הוא נשף ונשף, אך קול ה'תרועה' לא נשמע. קולות צחוק נשמעו באולם. הפעם היה זה צחוק לעג למומר המתרברב. רצה להוכיח את יכולתו, והנה איננו יודע להפיק מן השופר את הקולות הנכונים.

בבושת פנים עזב את החגיגה והשופר בידו. גם בבית ניסה את כוחו, והתופעה חזרה ונשנתה: 'תקיעה' ו'שברים' הצליח להפיק, 'תרועה' - לא. הוא הבין שיש דברים בגו, וכשלא הצליח למצוא הסבר לתופעה, הלך לשאול את פי הרב אברהם היכני. 'מדוע אינני מצליח להפיק את קול ה'תרועה' מן השופר?', שאל המומר בייאוש.

רבי אברהם לא הופתע כלל לשמוע על התופעה. 'אין כל פלא בכך', אמר בנחת, 'סוד גדול וקדוש טמון כאן. נוכח תמיהתו של המומר, החל הרב להסביר: 'התקיעות בשופר באות גם כדי לבלבל את המקטרגים. בראש השנה, כאשר כל היהודים מתקבצים יחדיו בבית-הכנסת, כשהם מלאים רגשות קדושה וטהרה, קמים ומתעוררים כל המקטרגים. ואנו, היהודים, תוקעים כנגדם בשופר, כדי שיבלבלו אותם הקולות ולא יצליחו בקיטרוגם.' 'הרב המשיך בהסבריו: 'שלושה סוגי קולות הם: 'תקיעה'; 'שברים'; 'תרועה'. ה'תקיעה' היא כנגד אברהם אבינו, אבל לאברהם היה גם בן, ישמעאל, ואף הוא בא ותובע את חלקו. ה'שברים' הם כנגד יצחק אבינו, אך גם לו יש בן גוי - עשיו; גם כאן יש אחיזה כלשהי לגויים. אולם ה'תרועה' היא כנגד יעקב אבינו. היא כולה של ישראל. רק ליהודים היא שייכת, ולבני עם זר אין אליה כל גישה. וכפי שאנו אומרים: 'אשרי העם יודעי תרועה'. על כן לא הצלחת להשמיע קול תרועה, סיים הרב את דבריו.

המומר העומד מולו ניצב על מקומו כאילו ניטע באדמה. באחת תפס את משמעות מעשהו. לפתע התחוויר לו כי כמוהו כגוי, שאין לו חלק ונחלה בזרע יעקב. ליבו נייער. צימאון עז התעורר בנפשו לחזור אל עמו, אל דתו ואל אלוהיו. הוא נפל לרגלי רבי אברהם וביקש דרך תשובה. הרב הורה לו לעזוב את העיר ולעבור לעיר מרוחקת, ושם לעסוק יומם ולילה בתפילה ובאמירת תהילים.

"אכן, שב האיש לעמו ולאלוקיו. וכימי קדם, שב לאחוז בשופר והיה שוב לתוקע בראש השנה בבית-הכנסת", היה הזקן מסיים את סיפורו. שנה אחת, סיפר את הסיפור בהתרגשות מיוחדת, עד שכל המתפללים הזדהו עם רגשות התשובה של המומר, ונתעוררו גם הם לשוב בתשובה שלמה, איש-איש על חטאיו-הוא.

ההפתעה באה לבסוף: "אני הוא התוקע ששב בתשובה!", קרא הזקן בהתרגשות גדולה. רתת חלף בין המושבים בקהל. בלב נרגש קירב התוקע את השופר לפיו, והקול נשמע ברור וחזק: 'תקיעה', 'שברים', 'תרועה'. ימים מעטים אחר כך, נפטר התוקע. (שיחת השבוע)

ימי רצון - הכנה רוחנית לחודש אלול / מאת הגאון הרב אלעזר רז שליט"א, ראש ישיבת פלא יועץ

הסליחות

א. המנהג הקדוש והעתיק לקום באשמורת לומר 'סליחות' מתחלת אלול. ויש מנהגים אחרים. והעיקר לאומרם בכונה. ויש תוקעים בשופר. ולאחרונה התחילו לומר גם בחצות לילה, ויש אחרי הצהרים, ויש בשחרית לפני התפלה או אחריה.

ב. העיקר לאומרם בכונה ובתחנונים, ולא יחשוב כאילו מגיע לבית הכנסת לשוור 'שירים' ולפייט 'פיוטים' או להשמיע קולו ברמים.

ג. היוצאים לסליחות ישמרו ויזהרו בשעה שמשכימים לבל יגזלו שינה מבני ביתם. וכן יזהרו גם בגמר הסליחות בשובם לביתם שלא ירימו קולם שאז גוזלים שינה ח"ו.

בדיקת התפילין

ד. יש מתחסדים לבדוק התפילין והמזוזות בכל שנה באלול. אכן מי שלא בדק כמה שנים ראוי שישלחם לבדיקה, וכן החלפת הרצועות וצביעתן, ולנקותם מדיבוק זיעה ומים.

אתרוג

ה. יש נוהגים להקדים קניית ה"אתרוג" בחודש אלול. וזה למליץ זכות שעוסקין במצוות.

"אדם של הכלל"

ו. מי יוכל להכנס ולעמוד בדין? לפיכך, "עצה טובה" לפנינו: להיות "איש כללי", כלומר כשמתפלל על עצמו לפרנסה או כל דבר, יבקש גם על אחרים. וכן ברוחניות, ילמד בעצמו וילמד גם לאחרים. נמצא שאינו אדם פרטי לעצמו אלא גם על הכלל.

שנה מוצלחת

ז. כשיזכה האדם להקדים בכייתו והכנתו בימי אלול, אזי מובטח לו שימים הנוראים בחודש תשרי יהיו "מוצלחים", וכאשר ימי תשרי מוצלחים - אז משפטו חרוץ לטובה, ושנתו שנת הצלחה.

שונה הלכות

"פרוזבול"

התורה צייתה שמדי שבע שנים בצאת שנת השמיטה, נשמטים כל החובות שיש לאדם על חבירו. וכמו שנאמר (דברים טו, א-ב): מקץ שבע שנים תעשה שמיטה: זה דבר השמיטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמיטה לה'.

במשך השנים נוצר מצב שבו העשירים נמנעו מלהלוות לעניים מחשש שמא ישמט החוב, ולכך התקין הלל הזקן "פרוזבול", שאומר שהמלווה מוסר את חובו לבית דין והם אלו שייגבו את החוב, וזה אינו איסור כיון שהתורה אמרה לא יגוש את "רעהו", ובית דין אינו בכלל זה.

וכך הוא סדר הפרוזבול, כותבים תצהיר בפני שני עדים, המעידים כי המלוה ביקשם להעיד שהוא מסר את כל חובותיו לשלשה דיינים הכתובים בשטר, וכך יוכל לגבות את החוב כל זמן שירצה, והם חותמים על כך. יש לעשות שטר זה בימים שלפני ראש השנה התשע"ו.

ערב ראש השנה

קברות צדיקים

יש נוהגים לילך להשתטח על קברות הצדיקים בערב ראש השנה, להרבות שם בתחנונים ולעורר הרחמים. ומי שיכול טוב שיטהר עצמו במקוה קודם שילך.

טבילה במקוה

רצוי ונכון לטהר עצמו בטבילה במקוה, כדי שיתפלל תפלת ראש השנה בקדושה ובטהרה, ויועיל הדבר לקבל תפלתו. ויכוין בטבילתו להשליך מעליו כל הטומאות וכל המחשבות זרות שנתדבקו עמו כל ימות השנה. הטבילה במקוה תהיה אחר שעה חמישית מן היום.

מעלת היום

ערב ראש השנה הוא יום האחרון מן השנה, וקבלו חז"ל שכל העושה תשובה יום אחד בשנה חשוב כאילו שב כל השנה. ושב ורפא לו.

ברכות מאליפות

לכבוד ידידנו ומכובדנו היקר והנעלה,
נעים זמירות ישראל

הרב **גבריאל דדון** שליט"א
שליח ציבור בבית הכנסת.

ולכבוד ידידנו ומכובדנו היקר והנעלה,
אוצר כלי חמדה

הרב **יוסי מרציאנו** שליט"א
מגיד שיעור בבית הכנסת.

יישר כח על כל פעלם הברוך במשך שנים
רבות למען מתפללי בית הכנסת.

השי"ת יהיה בעזרם ובכל אשר יפנו ישכילו ויצליחו
מתוך בריאות איתנה ונהורא מעליא, ויזכו לשנים
רבות נעימות וטובות. אמן.

זמני התפילות:

ימים א-ה: מנחה 6.40. ערבית 7.15

יום ו' ערב שבת: מנחה חצי שעה
לפני השקיעה

שבת קודש: שחרית 7.30

תהלים לילדים 4.00 אחה"צ

שיעור בהלכה 4.00 אחה"צ.

מנחה 6.00 אחה"צ.

ערבית של מוצ"ש 7.30

אמירת סליחות

מנין א' בחצות הלילה, בשעה 00.35

מנין ב' באשמורת, בשעה 04.30
לפנות בוקר

שואלים ודורשים...

לקראת תקופת החגים הבאים עלינו
לשלום, אי"ה תתקיים בבית הכנסת

סדרת שיעורים מקיפה בהלכות חגי תשרי

(ראש השנה, יום הכפורים, סוכה וארבעת המינים)

מפי רב בית הכנסת

הרב **משה יוחאי רז שליט"א**

ימים א - ה: 7.30 בערב,

מנחה 20 דקות לפני השקיעה, ערבית בזמן צאת הכוכבים

ביום שבת קודש: בשעה 4:00 אחה"צ
לאחר מכן תפילת מנחה

יהודי יקר!

זוהי ההזדמנות שלך להתכונן לחג כראוי

שמעו ותחי נפשכם!

גליון מוקדש לרפואתם השלימה של:

מאיר בן מיטי הי"ו, דוד מציג בן אסתר הי"ו, מוניק
בת סוליקה תחי', אתי אסתר בת פולט תחי', רחל
בת פריחה תחי', אורטל נועה בת רבקה תחי'
בתושח"י

לפאר ולרומם בית אלקינו

בימים אלו נשלם השיפוץ בבית המדרש, לרווחת המתפללים ומשתתפי השיעורים.
המעוניינים להיות שותפים במצוה יקרה זו, וככתוב "זה אלי ואנוהו",
יפנו לגבאים, ומדה' תשאון ברכה.

אח יקר! ניתן לסייע בהדפסת הגליון ולהנציח את שמות יקורך, לברכה
להצלחה, ולהבדיל לעלוי נשמה. וזכות התורה תעמוד בעדכם!

עיצוב והפקה: ספר זכר 052-764-7844. להערות ולקבלת הגליון בדוא"ל: dvartoral@gmail.com